

Keesje's eerste diner

FRIEDA VAN FELDEN

„Laat het toch, je maakt de jongen zoo vies”, maar het was heelemaal niet vies, juist lekker! En het ruikt ook zoo lekker. Nu krijgt hij nooit meer een zeepwang van Pappa — jammer, maar als hij een groote meneer is, krijgt hij lekker zèlf een baard, zegt Pappa, en dan moet hij zich elke morgen scheren, met veel zeep, nou, lekker, en als hij dan bij Oma komt, zegt Oma: „nu ben je weer mooi glad.” Zegt Mammie ook altijd.

„Mammie, mag ik opstaan? Maaaam!!”
Keesje's harde fluisterstem dringt de aangrenzende stille slaapkamer binnen. In het groote ledikant veert een halfslapende gedaante verschrikt over-eind, grijpt de wekker, slaakt een zucht van verlichting en fluistert terug: „sstt Kees, slapen. 't Is nog nacht.”

Nog nacht! Het is altijd maar nacht. Toen mammie een héele poos geleden bij z'n bed stond, was het al nacht, en nu heeft hij zoo vreeselijk lang geslapen en nu is het nog nacht!

„Mammie.”

„Ssst — slapen.”

Keesje draait zich gedwee om, doet z'n oogen stijf dicht en probeert weer te slapen, maar het lukt niet, hij is klaar wakker. Stel je voor: straks als de gordijnen open mogen, is de nacht weg, dan is het eindelijk morgen en mag hij naar Oma! Fijn! De heele dag en ook eten, heeft Oma zèlf gezegd.

En Oma is lekker twee keer jarig, eerst voor alle-maal mevrouwen, maar dat is al voorbij. Met mevrouwen is niet prettig, die willen altijd een hand van kleine jongetjes en ook wel een kusje en soms prikt het. Oma krijgt wel een kusje, maar Oma is lief en prikt heelemaal niet. Pappa wel, maar die is een meneer en meneeren prikken altijd, zegt Pappa. En Opa heeft een baard, die prikt erg maar je kunt er fijn aan trekken. En Sinterklaas heeft ook een baard, die is vreeselijk lang en heelemaal wit. Kleine jongetjes hebben geen baard, jammer! Keesje wil er zoo graag een hebben, als het niet prettig is, kan hij hem er weer afhalen met Pappa's scheermes — o nee, dat gaat niet, want kleine jongetjes mogen nóóit aan dat mes komen, dat is levensgevaarlijk, zegt Pappa. Nou, dan moet Mammie het maar doen, die kan alles.

Eigenlijk zou Kees het liever zèlf doen: eerst met de kwast veel zeep op z'n gezicht maken, en dan met het mes de zeep weghalen, neelemaal niet moeilijk. Eén keer heeft Pappa met de zeepkwast over Keesje's wang gestreken, leuk! Mamma zei:

Door de kier van het gordijn wringt zich een smalle lichtbundel, glijdt langs de muur en zoekt een plaatsje op Kees z'n deken.

„Mammie! Sta nou toch op! Het is al dag. Anders ben ik te laat bij Oma.”

„Kees!” waarschuwt een donkere fluisterstem met duidelijk merkbare dreiging.

Muisstil blijft de schuldige liggen en kijkt naar de schuifelende zonnestraal op z'n bed. Kon hij diè nu maar even naar de andere kamer brengen! Dan zou Pappa zèlf zien, dat het al dag is. Maar Kees durft niet, hij moet stil blijven wachten tot de ratelende wekker een eind aan de lange nacht maakt.

De laatste van de tien klokslagen is nog niet verklonken, als Keesje's haastige voeten de trap af draven. Een tel later klinkt zijn harde, waarschuwendende klop al op de deur en een totaal overbodig: „Oma, daar is ik al. Ik mag op visite.”

Een stralend Keesje stapt binnen, brengt Oma een uitbundige groet en roept: „Oma, kijk es! Ik heb mijn mooie pak aan, zie je wel? Omdat je jarig ben, Oma. Ben je ook zoo blij, omdat er kleine jongetjes magge komen en niet mevrouwen? Ja, hè Oma. O! en je heb allemaal mooie bloemen en ze ruiken zoo lekker, net als Pappa's scheerzeep. Heb jij wel eens aan Pappa zijn wangen geruikt, Oma? Vreeselijk lekker — wat? — durf jij dat niet? Mag best hoor, ik zal het wel voor jou vragen. Maar dan moet je heel vroeg in de slaapkamer komen, want het lekkere gaat erg gauw weg.” „Keesje,” interrumpeert Oma, „nou ben je een beetje dom. Oma is een oude dame, en oude dames moeten 's morgens lang slapen. Vroeg naar boven is me véél te vroeg, snap je, want dan slaap ik nog.”

„Mag jij Pappa z'n wekker wel voor één keertje.”

„Ja maar Kees, als ik vroeg opsta, wordt Juffrouw Toos boos.”

Ja, dan weet Kees er ook geen weg mee. Als Juffrouw Toos het niet hebben wil is het uit, zoo

wijs heeft de ervaring hem ook al gemaakt.

„Dan moet je maar wachten, tot ik net zoo groot als Pappa ben, Oma,” zegt hij troostend. „Als ik een echte meneer ben, groei ik ook een baard en dan ga ik scheren en dan kom ik bij jou en dan mag je aan mijn wangetjes ruiken. Ben je daar blij om?” Of Oma daar blij om is! Je kunt het zoo maar aan haar gezicht zien!

Als Juffrouw Toos met een lekker stuk taart binnenkomt — „o! dat is mijn taart en de groote roode kers zit er boven op!” — is Oma aan het zwoegen op een wonderlijke teekening. Er moet een Sinterklaas uit groeien, maar 't vertoont meer gelijkens met een vollemaan die kiespijnwangetjes heeft en een boterham boven op z'n bol. Maar de baard, diè is prachtig, die herken je dadelijk.

„Kijk es, juffrouw Toos, Oma heb een baard geteekend. Van Sinterklaas.”

„Is hij niet te druk, mevrouw? Dan neem ik hem wel een poosje mee, ik bedoel, dan kan hij me helpen.”

Keesje heeft de zaak niet goed begrepen, maar hij voelt, dat juffrouw Toos 't een of ander aan te merken heeft, en oogenblikkelijk neemt hij revanche. „O! jij heb niet eens een mooie jurk aan en Oma is jarig. En ik heb wel mijn mooie pak aan, kijk maar.”

„Allemenschen Kees, wat ben jij een deftig ventje. Net fulpen Jan! Ik moet maken, dat ik ook in mijn feestjurk kom, maar weet je, ik heb eerst de kamer netjes gemaakt en een heeleboel lekkere dingen gekookt. Voor de visite.”

„Krijg je visite?” vraagt Kees met verontwaardiging in z'n stem. En de mevrouwen zijn allemaal al geweest.”

„Domme Kees! Jij bent toch de visite — en ik heb voor jou iets gekookt wat héél erg lekker is, en waar alle jongetjes veel van houden.

„Wat dan?” — vraagt de kleine gastronom met schitterende oogjes en lacht allerverleidelijkst — maar het lukt hem niet, juffrouw Toos verklapt geen geheimen en Keesje moet wachten tot het etenstijd is.

Daar legt hij zich in vredesnaam dan maar bij neer: 't is altijd hetzelfde, de groote menschen zeggen telkens, dat je wachten moet en dat is niet eens leuk.

Voor de open kleerkast vergeet Kees z'n grief.

„Wat heb jij veel prachtige jurken!” zegt hij in eerbiedige bewondering.

„Nog meer als Mammie.”

„Dus dat kan je goedkeuring wegdragen? Gelukkig! Nu, jongeman, zeg dan maar, welke ik voor het feest aan moet trekken. Zoek maar goed”.....

„Deze!” roept Kees enthousiast en trekt een wit zomerjaponnetje met groote vroolijke bloemen naar voren. „En deze — die is nog prachtigder. Deze en deze.”

En deze..... die is nog prachtigder!

zieren, wil ik ze allebei wel aandoen, maar Oma vindt het niet goed als ik twee jurken tegelijk draag, weet je. Dat is luxe, ziet u, meneertje en daar houdt Oma niet van. Deze dan maar, hè, dan laten we de roode tot een volgende keer hangen.”

De gebloemde japon wordt uit de kast gehaald en in al z'n glanzende pracht voor Keesje's critische blik uitgespreid.

„Nee,” zegt de 4-jarige schoonheidskenner beslist, „de roode is véél mooier. Diè moet je aantrekken.”

„Lieve schat, dat gaat niet! Dat is notabene m'n nieuwe avondjapon. Stel je zoo iets voor! Die draag ik alleen als het feest is en alle lampen branden.”

„De lampen hoeven niet eens aan, want het is dag. En als Oma jarig is, mag je altijd je nieuwe jurk aan, als je maar niet morst. Moet je maar vragen of Oma je slab goed vast maakt, heeft mammie gezegd.”

Het roodzijden sleepgewaad móét gedragen, er is geen ontkomen aan!

Om één uur kijkt een opgewonden, enthousiaste Kees in het kleine eetkamertje rond. Het is alles nog veel mooier dan hij gedacht had. Juffrouw Toos heeft de roode japon aan, en hij mag naast Oma zitten in een groote-menschen stoel, met kussens er op. De slab is naar de regelen der kunst vastgemaakt, en zoo is alles klaar.

„Nu moet Keesje even stil zijn, dan kan Oma bidden.”

Oma en juffrouw Toos vouwen de handen en sluiten de oogen; in eerbied buigen ze de hoofden een beetje naar voren.

In opperste verbazing kijkt Kees van de een naar de ander, de vragen willen vanzelf uit z'n mond rollen — maar Oma heeft gezegd, dat hij stil moet zijn. Met z'n beide handjes houdt hij z'n lippen stijf dicht en wacht tot Oma weer kijkt. Dan worden de remmen weggenomen.

„Oma, wat doe je? Waarom heb je je oogen dicht? Ga je een beetje slapen?”

Even aarzelt Oma; dan kijkt ze haar kleinen Kees zeldzaam vriendelijk aan.

„Nee, m'n jongen. Oma bidt.”

„Wat is bidt?”

„Oma vraagt iets aan den Heer — Keesje weet toch wel wie de lieve Heer is?”

„Tuurlijk. Zit achter de wolken en kan door een kiertje zien als kleine jongetjes stout zijn.”

„De Heer woont in de hemel en houdt veel van kinderen,” corrigeert Oma, maar Keesje trekt zich daar niets van aan en vraagt ongeduldig: „Maar waarom doe jij je oogjes dicht?”

„Oma vraagt, of de Heer maken wil, dat wij sterk en groot worden van dit eten, Keesje, en als je iets aan Hem vertelt, moet je altijd je oogen dicht doen. Dan bid je.”

„Waarom heb ik niet gebed?” onderzoekt Kees verder.

„Ik denk, dat Mammie je nog te klein vindt.”

„Pappa heb ook niet gebed en die is al een meneer.”

Het terrein, dat Keesje met alle geweld betreden wil, ligt zóó vol voetangels en klemmen, dat Oma het niet verder durft bewandelen, en overgaat tot de orde van de dag: de maaltijd.

Onder 't genot van doperwtjes vergeet Kees de brandende theologische vraagstukken, en zwijgt, want doperwtjes eten, zelfs als het met je lepeltje mag, blijft toch erg moeilijk, vooral wanneer er van je verwacht wordt, dat je het nètjes zult doen!

De pudding met nèt zooveel bessensap als Keesje blijft, doet de beker van z'n geluk bijkans overvloeien.

Uit de grond van z'n hart beweert de gast, dat jarig zijn vreeselijk prettig is, en informeert belangstellend, of Oma dat heuglijke feest gauw wéer hoopt te vieren. Dat juffrouw Toos éérst aan de beurt komt, is even een teleurstelling, maar als ze na ernstig overleg met Oma, besluit, die dag geen

mevrouwen, maar net als Oma kleine jongetjes te inviteeren, breekt de zon opnieuw door en straalt in volle glans.

Als Keesje z'n laatste lepel bessensap naar binnen gewerkt heeft, is het tijd om een einde aan het festijn te maken.

„Wil Keesje weer even stil zijn?” vraagt Oma.

„O, ga je je oogjes weer dichtdoen?” informeert Kees dadelijk, één en al belangstelling. „Vraag je weer wat aan den lieven Heer? Om nog meer eten?”

„Nee, m'n jongen. Oma zegt nu: „Dank U wel, lieve Heer, voor het lekkere eten. En Oma vraagt of de Heer voor Keesje zorgen wil.”

„En hoort de lieve Heer je dan? Jij zègt niet eens wat, want ik heb het heelemaal niet gehoord en ik zit hier zóó dicht bij je.”

„Je bent nog zoo'n kleine Kees, je begrijpt het nog niet goed. Maar het is ècht waar, de Heer luistert, als de menschen bidden. En als jij de lieve Heer iets vragen wilt, mag je het óók doen, Keesje, want de Heer hoort gráág naar kleine jongetjes en Hij houdt erg veel van ze.”

„Net als jij?”

„Nog meer. En nu moet Keesje stil zijn.”

Kees ziet met aandacht toe, hoe Oma en juffrouw Toos de handen vouwen en de oogen sluiten.

Het duurt lang — ze hebben veel te vertellen.....

Ha! daar doet juffrouw Toos haar oogen al weer open. Oma nog niet — wat vraagt Oma vreeselijk veel.....

„Wacht!” denkt Kees — „ik wil ook wat aan den lieven Heer vragen. Het kan nog niet, want Oma is nog niet klaar.”

Voor 't eerst van z'n leven sluit Keesje z'n oogen en doet een mislukte poging om z'n handen te vouwen. Een tel zit hij doodstil te wachten — dan doet hij zijn oogen weer open en wrijft met z'n handen langs z'n wangen en een diepe teleurstelling glijdt over het zonnige gezichtje.

„Oma! Jij heb gejoekt. Ik heb ook gebed en de lieve Heer heb niet eens geluisterd.”

„Och jou kleine schat, heb jij ook gebeden?”

„Ja,” zegt Kees verontwaardigd. „Ik heb gezegd: Mag Kees een baard hebben, een heel lange asjeblijft. En nu is 't er niet ééns een. Kijk maar.”

Oma drukt Kees z'n kopje stijf tegen zich aan. „En tòch luistert de Heer als je bidt, Keesje. Maar je bent nog zoo klein, je moet het nog leeren.

Oma zal het iedere dag voor je doen, tot je het zelf kunt, m'n jongen.”

Waardeering

Doe je iets voor een ander, dan ben je gauw geneigd hiervoor waardeering en dankbaarheid te verwachten. En dat is ook heel begrijpelijk. Toch moet je niet iets voor een ander doen, alleen om waardeering te ontvangen; dit gebeurt helaas vaak genoeg. We zijn op de wereld om elkaar te helpen, het is dus onze plicht en daar moet vanuit gegaan worden. Krijgen we dan geen waardeering, laten we daar dan niet bitter om worden, want wij hebben enkel onze plicht gedaan.